

[Poul Dam.]

gens politik som helhed, ikke alene erhvervs- politikken, altså havde betydning for udviklingen af produktiviteten, og at statsministeren burde tage det med i sine i øvrigt så rigtige og fornuftige betragtninger, som jeg også sagde i går. Jeg roste faktisk statsministeren meget mere i går, end jeg har lyst til efter hans svar til mig i dag — navnlig da han slet ikke lagde mærke til det.

Men for øvrigt vil jeg da meget hellere diskutere økonomi med økonomiministeren, som jeg synes fremsatte nogle meget interessante og vægtige betragtninger her i dag, ikke mindst dette, at vi naturligvis må tage hensyn til, at vi lever i en åben verden, og at vi lever i en farlig verden, sådan som de stadige valutakriser med al tydelighed viser os.

Jeg har forstået, at økonomiministerens politik i høj grad går ud på at finde et balancepunkt for hele økonomien, og jeg vil da gerne medgive, at der i en vis forstand er sket en udvikling imod et balancepunkt. Det, der for mig er spørgsmålet, er: har man fundet det eneste sted, hvor der kunne findes et balancepunkt? Kunne man ved en anderledes politik have fundet et balancepunkt med en større beskæftigelse, med en sikrere investeringsudvikling, en udvikling, som på længere sigt gav en større mulighed for produktivitetstigning? Jeg tror, det kunne gøres, og jeg vil gerne ved en lejlighed, hvor der er mere tid til det, diskutere dette yderligere.

Der er dog ét spørgsmål, som jeg måske kunne få et svar på. Regeringens politik med hensyn til renten er jo gået ud på at få frigjort kapitalmarkedet og samtidig få nedbragt og stabiliseret renten. Jeg ved ikke, om det ikke kunne være rigtigt — ikke mindst over for erhvervslivet, som, så vidt jeg forstår, er noget tilbageholdende med investeringer, fordi man er usikker over for renteutviklingen i fremtiden — om man kunne få en rentedeklaration fra regeringen. Hvilken rente ønsker man at lægge sig fast på i fremtiden? Det ville være afgørende at få dette klarlagt, tror jeg, for at få investeringerne i gang. Hidtil har investerings-tempoet, også på de rent produktive eller de i snævrere forstand produktive områder, jo været utilfredsstillende. Jeg håber, at økonomiministeren er i stand til at sige

noget om dette; jeg tror, det vil være af væsentlig betydning.

Sigsgaard: I går kritiserede jeg regeringen for, at den bremsede væksten i den offentlige sektor og derved valgte at gøre mere plads til det private forbrug på det offentlige forbrugs bekostning. Det lød næsten, som om finansministeren var helt glad for den kritik, vel nok fordi det jo egentlig også var det, hans parti lovede vælgerne i januar. Han pegede på modsætningen mellem det, jeg har sagt om regeringens sparepolitik, og det, som den socialdemokratiske ordfører sagde — og han var jo nærmest enig med regeringen om det, som jeg i går kaldte en småborgerlig politik. Det er rigtigt: VS vil ikke rose regeringen for, at den bremser op, og vi vil slet ikke som hr. Lysholt Hansen næsten bebrejde regeringen, at den ikke skærer mere ned på væksten; hr. Lysholt Hansen nærmede sig jo betænkeligt en sådan bebrejdelse.

Behovene er kolossale, og de vokser stadig. Vi mangler plejehjem, boliger, skoler, børneinstitutioner og en hel masse andet. Det er de svageste i samfundet, der rammes hårdest af besparelserne; mere velstillede kan jo klare sig på forskellig vis, kan betale sig fra plejehjemsmangelen, børnehavemangelen og bolig-mangelen gennem private arrangementer. Men almindelige mennesker kan ikke betale sig fra det, de må finde sig i manglerne, leve med dem, de må tage til efterretning, at deres børn blev der altså ikke plads til i vuggestuen, deres unge blev der ingen selvstændig bolig til.

Den offentlige nød rammer altså de svageste, og derfor burde socialdemokraterne efter min mening ikke kritisere regeringen for, at den ikke sparer endnu mere, men i stedet forlange af regeringen, at de offentlige investeringer, som jo i særlig grad skal begrænses, helt ned til en stigning på 0,5 pct., hvis jeg husker rigtigt, i 1972-73, at disse offentlige investeringer sættes i vejret. Og man burde agitere for, at det sandelig ingenting gør, at statens andel af nationalproduktet stiger, hvis vi ellers får noget fornuftigt for pengene, tværtimod. Stigningen i militærudgifterne kan det jo være det samme med. Men tænk nu, hvis regeringen sagde: nu skal det være slut med mangelen på børneinstitutioner, på plejehjem, på kol-